

Arrest

nr. 126 365 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, de loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 18 mei 2010 geïnterpelleerd bij zwartwerk en kreeg diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.2. Verzoeker diende op 15 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 4 februari 2011 werd de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk verklaard. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing gaf aanleiding tot de vernietiging van deze beslissing (RvV 19 mei 2011, nr. 61 816).

1.4. Op 29 juni 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Op 18 oktober 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) verklaarde de in punt 1.5 vermelde aanvraag op 6 februari 2012 ontvankelijk.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 oktober 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen gaf aanleiding tot de vernietiging ervan (RvV 26 augustus 2013, nr. 108 576)

1.8. Op 12 februari 2013 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Op 13 november 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris nam trof op 6 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,
naam : T.(...) voornaam : I.(...) geboortedatum : 01.05.1979 geboorteplaats : S.(...) nationaliteit : Pakistan*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23 oktober 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Bij de bespreking van het tweede middel in haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

De bestreden beslissing is verder gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarin het volgende wordt gesteld:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...) moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

De verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

2.2. Ambtshalve merkt de Raad op dat het er in casu sprake is van een “*dubbele gebonden bevoegdheid*” die ertoe leidt dat verzoeker niet beschikt over het rechtens vereiste belang bij zijn vordering. De ontvankelijkheid van het beroep hangt immers af van de vraag of de verzoeker zich met een vernietiging een voordeel kan verschaffen. Slechts dan geeft hij blijk van het door de wet vereiste belang bij het annulatieberoep (RvS 24 september 2012, nr. 220.702). In onderhavig geval kan een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel voordeel opleveren omdat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel kan vaststellen dat, enerzijds, de asielaanvraag van verzoeker op 23 oktober 2013 werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat, anderzijds, verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort met geldig visum, waardoor hij op grond van zijn gebonden bevoegdheid wederom een bevel dient af te leveren.

2.3. Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending zou inhouden van het internationaal verdragsrecht, in het bijzonder van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op onze nationale vreemdelingenreglementering waardoor verzoeker een belang kan ontlenen aan de aangevoerde schending van de grondrechten uit het EVRM en de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, deze grieven dient te onderzoeken. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middelen geen schending aanvoert van een bepaling van het EVRM, waardoor hij geen enkel voordeel kan putten uit zijn beroep.

Het beroep is niet ontvankelijk omwille van het feit dat verzoeker het door de wet vereiste belang ontbeert bij zijn vordering.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN